

Skatteutskottets betänkande

1980/81:28

om villabeskattningen

Motionerna

1980/81: 674 av Kjell Mattson (c) och Rune Torwald (c)

I motionen hemställs att riksdagen beslutar införa en inkomstschablon av lägst 5 % på lånat kapital för vilket avdrag för räntekostnader göres under förvärvskällan kapital samt att motionen i övrigt överlämnas till kommittén om underskottsavdrag (B 1980: 05) för beaktande i kommitténs arbete.

1980/81: 1170 av Rune Torwald (c) och Tage Sundkvist (c)

I motionen hemställs att riksdagen hos regeringen begär att den av riksdagen 1979 begärda utredningen om ändrade regler för villabeskattningen även får i uppdrag att behandla de frågor som aktualiserats i denna motion.

1980/81: 1540 av Stig Josefson m. fl. (c)

I motionen hemställs att riksdagen hemställer att regeringen låter utreda möjligheterna att begränsa effekterna av rätten till ränteavdrag *genom en övre räntesats* eller genom införande av en inkomstschablon på lånat kapital.

1980/81: 1547 av Bo Lundgren (m) och Anders Högmark (m)

I motionen hemställs att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts beträffande reglerna för avdrag av underskott för annan fastighet.

1980/81: 1555 av Bo Siegbahn (m)

I motionen hemställs att riksdagen antar följande

Förslag till

Lag om ändring i kommunalskattelagen

Härigenom förordnas att 25 § 2 mom. kommunalskattelagen skall ha nedan angivna lydelse:

2 mom. Avdrag får – – – godkänna kostnaden.

c) Kostnaden för reparation och underhåll av sådan fastighet som ägs av tre eller flera, antingen direkt eller indirekt genom handelsbolag, och som inrymmer eller är avsedd att inrymma bostad i särskilda lägenheter åt minst tre delägare (andelshus), i den mån den på sådan delägare som innehar bostad belöpande kostnaden överstiger hans andel av 10 % av fastighetens taxeringsvärde året näst före taxeringsåret.

- d) Kostnad för — — — personlig trevnad.
Kostnad för — — — — eller trädgårdslandet.

Gällande bestämmelser

Begränsning av ränteavdrag m. m.

Svensk inkomstbeskattning är utformad som en nettobeskattning. Detta innebär bl. a. att till grund för beskattningen skall läggas det samlade överskott som uppkommer sedan en skattskyldigs alla intäkter av skattepliktig natur och avdragsgilla kostnader beaktas. I korthet är systemet utformat på följande sätt.

Först beräknas resultatet inom varje särskild förvärvskälla. Därvid sammanläggs enligt 20 § kommunalskattelagen (1928:370), KL, samtliga intäkter i förvärvskällan och avräknas alla omkostnader för att förvärva eller behålla intäkterna. Summan av överskotten från olika förvärvskällor utgör den skattskyldiges sammanräkande inkomst.

Denna sammanläggning av inkomsterna från olika förvärvskällor är av grundläggande betydelse för skatesystemet. Med en progressiv skateskala skulle nämligen skatten på lika stora totala inkomster kunna bli högst varierande om de skilda inkomsterna inte lades ihop utan beskattades separat. Sammanläggningen ger uttryck för tanken att de olika inkomsttyperna ger samma bidrag till skatteförmågan.

Om de avdragsgilla kostnaderna överstiger intäkterna i en förvärvskälla uppstår underskott. Huvudprincipen är att sådana underskott anses reducera skatteförmågan det år de uppstår, dvs. att nettoinkomster bestäms med hänsyn tagen till dem. Underskott i förvärvskälla får således enligt 46 § 1 mom. KL och 4 § 1 mom. lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt avräknas från den sammanräknade inkomsten. Vad som sedan återstår utgör den sammanräknade nettoinkomsten.

Vissa begränsningar finns i fråga om avdragsrätten för underskott. Sedan länge har realisationsförluster i princip bara kunnat avräknas från realisationsvinster. Av äldre datum är de begränsningar av avdragsrätten som följer av reglerna om beskattningsort. Dessa har betydelse endast vid den kommunala inkomstbeskattningen och innebär att underskott får dras av bara från sådana inkomster som är hänförliga till samma kommun som underskottet. En tredje begränsning infördes genom lagstiftning år 1973 för att hindra viss skatteflykt och tar sikte på underskott i rederi- eller luftfartsrörelse. Här gäller i huvudsak att underskott som uppkommer genom kontrakts- eller överavskrivning på fartyg bara får kvittas mot eventuella överskott av annan rederi- eller luftfartsrörelse.

Om underskott inte kan utnyttjas ett år, har den skattskyldige i regel rätt att dra av dem mot inkomster som uppkommer under senare år, s. k. förlustavdrag. De begränsningar som nyss nämnts gäller emellertid även i

sådana fall. För att underskottet skall kunna dras av som förlustavdrag måste det ha uppgått till minst 1 000 kr. Vid den kommunala taxeringen gäller inte denna begränsning, om den skattskyldiges förluster under förluståret i olika kommuner uppgått till minst 1 000 kr. Även enligt förlustutjämningslagen gäller att underskott på fastighet, som är belägen i viss kommun, vid taxeringen till kommunal inkomstskatt för senare år endast får avräknas från inkomst i samma kommun.

Underskottsavdragen har successivt fått en allt större omfattning. Vid 1960 års taxering uppgick underskottsavdragen till ca 400 milj. kr. eller ca 1,0 % av de sammanräknade inkomsterna. Vid 1970 års taxering motsvarade avdragssumman ca 2,4 % av inkomstsumman och vid 1975 års taxering ca 3,7 %. Den senaste taxering för vilken definitiv statistik föreligger är 1978 års. Då uppgick underskottsavdragen till drygt 12 miljarder kr., vilket motsvarade ca 5 % av de sammanräknade inkomsterna.

Den beloppsmässigt dominerande delen av underskottsavdragen uppkommer till följd av avdragsrätten för räntor på lån som nedlagts i egnahem. De samlade underskotten från villor och radhus uppgick vid 1978 års taxering till drygt 8 miljarder kr., och fritidshusen bidrog med ytterligare ca 0,5 miljarder kr. Underskotten från hyreshus uppgick till ca 0,6 miljarder kr., varför sammanlagt drygt 9 miljarder kr. av underskottsavdragen – ca 75 % – härrörde från inkomstslaget annan fastighet.

Antalet skattskyldiga som redovisade underskottsavdrag var närmare 2,2 miljoner vid 1978 års taxering, vilket motsvarade drygt var tredje inkomsttagare. I de flesta fall var underskotten små, i över hälften av fallen understeg de 2 500 kr. Underskottsavdrag om 10 000 kr. eller mer redovisades av ca 400 000 inkomsttagare, och genomsnittet för alla med underskott var ca 5 500 kr.

Både den andel skattskyldiga som redovisade något underskott och underskottens genomsnittliga storlek ökade vid 1978 års taxering systematiskt med de skattskyldigas inkomst. I skiktet 30 000–35 000 kr. sammanräknad inkomst hade ca 32 % underskott, och avdraget uppgick till i genomsnitt ca 2 500 kr. Av personer med över 150 000 kr. sammanräknad inkomst redovisade 84 % ett underskott som uppgick genomsnittligt till ca 30 800 kr. Dessa genomsnittsvärden för avdragsbeloppen rymmer dock stora individuella variationer. Så hade t. ex. ca 60 % av de personer som redovisade underskott på 20 000 kr. eller däröver sammanräknade inkomster understigande 100 000 kr.

Underskottsavdragens omfattning hos de juridiska personerna visar inte någon systematisk tillväxt liknande den som skett hos de fysiska personerna utan synes återspegla mer konjunkturmässiga lönsamhetsförändringar i olika delar av näringslivet m. m.

I åtskilliga sammanhang har kritik framförts mot den i huvudsak obegränsade rätten till avdrag för underskott. I sitt slutbetänkande (SOU 1977:91) Översyn av skattesystemet diskuterade sålunda 1972 års skatteut-

redning underskottsavdragen. Utredningen anförde att åtskillig kritik kunde riktas mot nuvarande förhållanden men framhöll också att frågan om att införa begränsningar i avdragsrätten var komplicerad och att det inte hade visat sig möjlig att inom den tid utredningen haft till sitt förfogande utforma konkreta förslag till ändrad lagstiftning. Ett fortsatt specialinriktat utredningsarbete var därför enligt utredningens mening påkallat.

I propositionen 1978/79:160 om fortsatt reformering av inkomstskatten uttalade chefen för budgetdepartementet att han delade skatteutredningens uppfattning och avsåg att ta initiativ till ett sådant utredningsarbete. Därefter har frågan aktualiserats i riksdagen vid behandlingen av förslaget till ny fastighetstaxeringslag (prop. 1979/80:40), varvid riksdagen i enlighet med skatteutskottets hemställan i betänkandet SkU 1979/80:17 beslutat att hos regeringen begära utredning om möjligheterna att förhindra ett icke avsett utnyttjande av underskottsavdrag i förvärvskälla. Skatteutskottet framhöll i det sammanhanget att ett sådant utredningsarbete borde bedrivas enligt de riktlinjer som angetts av 1972 års skatteutredning.

Genom beslut vid regeringssammanträde i februari 1980 bemyndigades dåvarande chefen för budgetdepartementet att tillkalla en kommitté med uppdrag att utreda frågan om avdrag för underskott vid inkomsttaxeringen. Enligt direktiven (Dir. 1980: 11) för denna kommitté, som antagit benämningen underskottsavdragsutredningen, skall den som en första utredningsuppgift närmare kartlägga underskottsavdragen och de faktorer som ligger bakom dem. På basis av det material som därvid inhämtas bör utredningsarbetet sedan inriktas på att pröva olika sätt att hindra ett otillbörligt utnyttjande av underskottsavdragen. Bland underskottssituationer som utredningen särskilt bör uppmärksamma nämns i direktiven avdragsrätten för höga räntor på privata lån. I direktiven sägs uttryckligen att kommittén bör undersöka möjligheterna att införa någon form av begränsning av rätten till avdrag för sådana räntor.

Skatteutskottet avstyrkte senast förra våren motionsyrkanden om begränsning av rätten till avdrag för underskott i förvärvskälla och för skuldräntor med hänvisning bl. a. till den då aviserade underskottsavdragsutredningen. Riksdagen biföll utskottets hemställan.

Även den i motion 1547 aktualiserade frågan avseende underskott på fastighet i annan kommun har tidigare prövats av skatteutskottet. Ett yrkande av samma innehåll som det i denna motion avstyrktes nämligen av utskottet i februari 1978 (SkU 1977/78: 30). Utskottet framhöll därvid att det hade viss förståelse för motionärernas förslag men att det inte var berett att utan närmare överväganden tillstyrka ett så väsentligt avsteg från gällande beskattningsprinciper, som motionärerna förordat. Utskottet förutsatte emellertid att frågan om möjligt skulle komma att uppmärksammas i samband med ställningstagandena till 1972 års skatteutrednings slutbetänkande.

Villabeskattningen

För en- och tvåfamiljsfastigheter inkl. fritidsfastigheter skall enligt 24 § 2 mom. och 25 § 3 mom. kommunalskattelagen (KL) tillämpas en schablonmetod vid inkomstbeskattningen. Fr.o.m. 1982 års taxering skall som intäkt tas upp 2 % av den del av taxeringsvärdet som inte överstiger 450 000 kr., 4 % av den del som överstiger 450 000 kr. men inte 600 000 kr., 6 % av den del som överstiger 600 000 men inte 750 000 kr. och 10 % av den del som överstiger 750 000 kr. Avdrag medges för erlagd ränta på i fastigheten nedlagt kapital och för tomträttsavgäld eller liknande avgäld. Om ägaren är mantalsskriven på fastigheten, medges dessutom ett schablonavdrag som fr.o.m. nästa års taxering uppgår till 1 500 kr. Sistnämnda avdrag, det s.k. mantalsskrivningsavdraget, får inte överstiga intäkten av fastigheten men medges oberopande av om fastigheten lämnar överskott eller underskott.

Vid taxeringen till kommunal inkomstskatt beräknas garantibelopp för fastigheten. Garantibeloppet utgör fr. o. m. 1982 års taxering 1,5 % av taxeringsvärdet och inräknas i den taxerade inkomsten (47 och 47 a §§ KL). Å andra sidan medges avdrag med motsvarande belopp vid inkomstberäkningen, dock ej för underskott som uppkommer på grund av denna avdragsrätt (45 § och 46 § 1 mom. KL).

I fråga om en- och tvåfamiljsfastigheter avsedda som stadigvarande bostad gäller schablontaxeringsreglerna oberoende av om fastigheten är uthyrd eller ej.

Schablonmetoden för villor infördes 1953 (prop. 1953: 187, BeU 1953:50) som en förenkling av beskattningsreglerna. Avsikten var att ägaren i princip skulle beskattas i den mån han hade eget kapital i fastigheten. Från början var inkomstschablonen 3 %, vilket då ungefärligen motsvarade det allmänna ränteläget. För att mildra effekterna av 1957 och 1965 års allmänna fastighetstaxering sänktes emellertid procenttalet dessa år till 2,5 resp. 2. År 1966 skärptes beskattningen för vissa villor genom att procentsatsen bestämdes till mellan 2 och 8, beroende på taxeringsvärdets storlek. Gränserna för differentieringen har därefter höjts i samband med de allmänna fastighetstaxeringarna. Procentsatsen 10 för den del av taxeringsvärdet som ligger över 300 000 kr. infördes år 1974 i samband med andra reformer på bostadspolitikens område (prop. 1974: 150, SkU 56, CU 36).

År 1975 (prop. 1975: 92, SkU 25) justerades skiktgränserna med hänsyn till utfallet av 1975 års allmänna fastighetstaxering och mantalsskrivningsavdraget fördubblades till 1 000 kr.

Den lägsta procentsatsen vid intäktsberäkningen höjdes från 2 till 3 vid riksmötet 1977/78 (prop. 1977/78: 68, SkU 1977/78: 18).

Bostadsskattekommittén tog i sitt slutbetänkande (SOU 1976: 11) upp frågan om upplåtelse av villa. Kommittén uttalade därvid den meningen att de regler som avpassats för skattskyldiga som använde sin villa som bostad för sig och sin familj – när reglerna tillämpades på uthyrda villor – medförde

att betydande inkomster undgick beskattning. Mot bakgrund härav föreslog kommittén att inkomst av villauthyrning i princip skulle beskattas på basis av en beräkning av verkliga intäkter och kostnader, oavsett om uthyrningen skett till stadigvarande bostad eller annat. Kostnader för drift, reparation och underhåll samt värdeminskning däremot borde uppskattas schablonmässigt till viss procent av taxeringsvärdet.

Bostadsskattekommitténs betänkande har i denna del inte föranlett lagstiftning.

I den proposition (1980/81: 42) med förslag till ändrade regler för villabeskattningen som riksdagen antog i höstas framhöll budgetministern att han var väl medveten om att nuvarande system för villabeskattningen hade svagheter och att åtskilligt talade för att en mer grundläggande omprövning borde ske för framtiden där hänsyn kunde tas till de ändrade förutsättningar som numera rådde jämfört med när grunderna för den nuvarande villabeskattningen fastställdes.

I den proposition (1980/81: 118) om ekonomisk-politiska åtgärder som i dagarna föreläggs riksdagen aviserar budgetministern att han har för avsikt att inom kort och efter samråd med chefen för bostadsdepartementet begära regeringens bemyndigande att tillkalla en kommitté för att se över de skatte- och bostadspolitiska frågor som har samband med bl. a. villabeskattningen.

Reparationskostnader för andelshus

I enlighet med förslag i proposition 1978/79: 209 och i enlighet med skatteutskottets behållan i betänkande SkU 1979/80: 11 beslutade riksdagen i december 1979 vissa ändringar i fråga om bostadsbeskattningen. Dessa innebär i fråga om flerfamiljsfastigheter med tre eller fler delägare, som skall ha bostad i fastigheten, att den omedelbara avdragsrätten för reparationskostnader slopats till den del kostnaderna överstiger 10 % av taxeringsvärdet och ersatts med ett värdeminskningssavdrag på 3 %. Syftet med dessa regler är att begränsa de inte sällan betydande skatteförmåner som tidigare regler erbjöd bl. a. i samband med förvärv av fastigheter med eftersatt underhåll.

De nya bestämmelserna gäller uteslutande i fråga om förvärvskällan annan fastighet och avser således inte lokal i andelshus som används i förvärvskällan rörelse.

Utskottet

I de förevarande motionerna tas upp frågor som gäller beskattningen av inkomst av annan fastighet. I två motioner aktualiseras en begränsning av effekterna av rätten till avdrag för räntekostnader. Detta kan enligt motionärerna i motion 674. Kjell Mattsson och Rune Torwald (båda c), ske

genom att man inför en inkomstschablon om lägst 5 % på lånat kapital, och motionärerna begär lagstiftning av sådant innehåll. De menar också att kravet på avkastning på lånat kapital efter vederbörlig utredning skulle kunna tillämpas i fråga om alla ränteavdrag utanför inkomstkällan rörelse och begär därför att motionen överlämnas till utredningen om underskottsavdrag för beaktande. Stig Josefson m. fl. (c) framhåller i motion 1540 att rätten till avdrag för räntor i kombination med de höga marginalsatterna medfört att staten och kommunerna får betala den helt övervägande delen av höginkomsttagares kostnader för exempelvis fritidshus och fritidsbåtar. Motionärerna anser att man bör undersöka möjligheterna att begränsa effekterna av rätten till ränteavdrag antingen genom att slopa rätten till ränteavdrag över en viss räntesats eller genom en inkomstschablon på lånat kapital. Bo Lundgren och Anders Högmärk (båda m) tar i motion 1547 upp frågan om avdrag för underskott i förvärvskällan annan fastighet ur en annan synvinkel. Det förhållandet att sådant underskott, såvitt avser den kommunala taxeringen, är avdragsgillt endast i den kommun där fastigheten är belägen kan – menar motionärerna – leda till negativa konsekvenser i de fall en person flyttar från en kommun till en annan och anskaffar en villa i den nya kommunen. Så länge han taxeras i sin gamla hemortskommun kan han, om han inte har inkomster i den nya kommunen, inte få avdrag för underskott på fastighet i denna kommun. Motionärerna anser att man bör söka undanröja konsekvenserna härav genom någon form av anstånds-förfarande eller genom andra åtgärder.

I utredningsuppdraget för den förra året tillkallade underskottsavdragsutredningen ingår att närmare kartlägga underskottsavdragen och de faktorer som ligger bakom dem och att på basis av det material som därvid inhämtas pröva olika sätt att hindra ett otillbörligt utnyttjande av underskottsavdragen. Av direktiven framgår att utredningen bl. a. bör uppmärksamma frågan om avdrag för höga räntor på privata lån och undersöka möjligheterna att införa någon form av begränsning av rätten till avdrag för sådana räntor. De frågor som aktualiserats i motionerna 674 och 1540 ingår således som en huvuduppgift i underskottsavdragsutredningens uppdrag. I avvaktan på resultatet av denna utrednings arbete är utskottet inte berett att medverka vare sig till omedelbar lagstiftning eller till andra åtgärder av den art som aktualiserats i motionerna 674 och 1540. Utskottet avstyrker följaktligen bifall till dessa motioner.

Vad härefter angår den fråga om avdrag för underskott på fastighet i annan kommun än hemortskommunen som tagits upp i motion 1547 har utskottet (SkU 1977/78: 30) tidigare förutsatt att den om möjligt skulle komma att uppmärksammas i samband med ställningstagandena till 1972 års skatteutrednings slutbetänkande. Med hänsyn till att frågan ännu inte behandlats och mot bakgrund av utskottets tidigare uttalanden förutsätter utskottet att de problem som berörs i motionen kommer att beaktas av underskottsavdragsutredningen i dess arbete. Någon riksdagens åtgärd med anledning av

motionen är därför inte påkallad, varför utskottet avstyrker bifall till densamma.

Rune Torwald och Tage Sundkvist (båda c) framhåller i motion 1170 att schablontaxeringen av villafastighet i vissa fall kan leda till orimliga konsekvenser. De pekar på ett fall där två makar med goda inkomster bor i egen villa och hyr ut fyra, likaledes schablontaxerade, maximalt belånade fastigheter. Inflytande hyror gör det möjligt för makarna – framhåller motionärerna – att trots underskott på de uthyrda fastigheterna hålla en hög levnadsstandard. Motionärerna anser att man bör begränsa det antal fastigheter i en ägares hand som kan schablontaxeras till högst två.

Som framgår av den redogörelse som lämnats i inledningen till detta betänkande föreslog bostadsskattekommittén i ett i februari 1976 avlämnat betänkande att inkomst av villauthyrning i princip skulle beskattas på basis av en beräkning av verkliga intäkter och kostnader, oavsett om uthyrningen skett till stadigvarande bostad eller annat. Med anledning av en motion (1978/79: 1727) väckt under den allmänna motionstiden 1979 och med yrkande om återgång till villabeskattnings enligt konventionell metod tillstyrkte skatteutskottet en utredning om möjligheterna att genom ändrade regler för villabeskattnings uppnå förbättringar av inkomstredovisningen och underlaget härför. Någon sådan utredning har ännu inte kommit till stånd. I den proposition (1980/81: 42) med förslag till ändrade regler för villabeskattnings som riksdagen antog i höstas framhöll emellertid chefen för budgetdepartementet att en mer grundläggande omprövning av villabeskattnings borde ske för framtiden, där hänsyn kunde tas till de ändrade förutsättningar som numera råder jämfört med när denna beskattning fastställdes.

I den proposition (1980/81: 118) om ekonomisk-politiska åtgärder som i dagarna föreläggs riksdagen aviseras att budgetministern inom kort ämnar ha överläggningar med chefen för bostadsdepartementet angående översyn av de skatte- och bostadspolitiska frågor som har samband med bl. a. schablontaxeringen av villor. Utskottet utgår från att en sådan översyn kommer till stånd. Med hänsyn härtill och då det måste förutsättas att därvid också kommer att prövas frågan om beskattning av inkomst av villauthyrning torde någon särskild åtgärd med anledning av motion 1170 inte vara påkallad. Utskottet avstyrker följaktligen bifall till denna motion.

Bo Siegbahn (m) tar i motion 1555 upp frågan om avdrag för reparation av lokal i andelshus. Motionären anser att delägare i ett andelshus som inrymmer lokaler där delägaren bedriver rörelse bör ha omedelbart avdrag för kostnader för reparation av rörelselokalerna och begär lagstiftning av sådan innebörd.

Yrkandet i motionen skall ses mot bakgrund av den av riksdagen år 1979 antagna lagstiftningen om beskattningen av andelshus och deras delägare. Lagstiftningen innebär bl. a. att avdrag för reparationskostnader inte medges omedelbart utan i form av årliga värdeminskningsskatt. Den nu angivna begränsningsregeln gäller emellertid uteslutande i fråga om inkomst-

källan annan fastighet. För den del av fastigheten som används i en av delägaren bedriven rörelse gäller bestämmelserna för inkomstkällan rörelse, vilket innebär att avdrag för kostnader för reparation medges enligt vanliga regler. I sammanhanget bör erinras om att riksdagen – på förslag i proposition 1980/81: 68 – nyligen antagit bestämmelser som innebär att rörelsereglerna får tillämpas även i sådana fall då en fastighet används för annat ändamål än som bostad. Om en delägare i ett andelshus hyr ut lokaler exempelvis till fackliga eller ideella organisationer skall således, om ägaren begär det, rörelsereglerna tillämpas på den uthyrda delen av fastigheten – även om den verksamhet som där bedrivs tekniskt sett inte kan betecknas som rörelse.

Av vad utskottet anfört framgår att yrkandet i motion 1555 är tillgodosett med de regler som redan nu gäller. Utskottet avstyrker därför bifall även till denna motion.

Utskottet hemställer

1. *beträffande begränsning av ränteavdrag*
att riksdagen avslår motionerna 1980/81: 674 och 1980/81: 1540,
2. *beträffande underskott i förvärvskälla i annan kommun*
att riksdagen avslår motion 1980/81: 1547,
3. *beträffande villabeskattnings i samband med uthyrning*
att riksdagen avslår motion 1980/81: 1170,
4. *beträffande avdrag för reparation av lokal i andelshus*
att riksdagen avslår motion 1980/81: 1555.

Stockholm den 10 mars 1981

På skatteutskottets vägnar
ERIK WÄRNBERG

Närvarande: Erik Wärnberg (s), Knut Wachtmeister (m), Stig Josefson (c), Valter Kristenson (s)*, Runc Carlstein (s), förste vice talmannen Ingegerd Troedsson (m), Tage Sundkvist (c), Hagar Normark (s), Bo Lundgren (m), Curt Boström (s)*, Ingemar Hallenius (c), Bo Forslund (s), Wilhelm Gustafsson (fp), Anita Johansson (s) och Olle Grahn (fp).

* Ej närvarande vid betänkandets justering.

